

Uuesti hakkas piibelehe-neitsi härdalt nutma.

Liblikal oli temast hale meel: ta oleks hea meelega aidanud hädalist.

„Kas sa siis ei või minna mõne muu lille alla magama?“ küsis ta. „Kas siis just mailille lehes pead elama?“

„Pean jah,“ vastas piibelehe-neitsi, „valged õiekellukesed peavad seisma lävel, muidu ei tea keegi mulle külla tulla!“